

DIVERTIMENTO

I

A tengert nem ismertem:
engem ismert a tenger.
Szép októberi reggel
igaz és harcos szerelemmel
a tenger, s én, mi ketten
(mint egy fehér s egy ében
vadgalamb a mesében),
szeretgettük egymást serényen.

A tenger tajtéka szünetlen
törékeny csípőm cirógatta.
S úgy tűnt, hogy könnyű habja
véremet szívja-falja,
s már eltompult fülemben
élet moraja áradt.
Tán vén is voltam, s fáradt,
hasonló egy kiszáradt
csöbörhöz, színem is kietlen
ólom: de ím a tenger sodra
vágyat, sóhajt hozott s a
sok megdőlt liguri vitorla
otthont lelt a szivemben,
s szebb volt a víz tajték-esője,
mint Szíriusz, amely örökre
romokba dőf s tetőkbe.

A tengert később megismertem:
az éji vontatót s a
gőzöst, amely a rév mogorva
fekete fényéből kihozta
éjszakánként a lelke,
s eltűnt vele a messze
víz morájába veszve.
Mögöttem halak ezre,
és nagy sereg kerek szem
(holdak talán) és néztek,
amígnem énbélém egy
(tűfoknyi) sebhely égett,
amely Róma kegyetlen
ólomkamráiban rab
hangomba ma is belemarhat.

Csupán a pillanatnak
 üdve hogy a vér mélyen
 zengő hangját kigyújtja
 s elsötétíti újra
 a part, ahol mezítláb
 és vágytól meggyötörve
 szerelmes lányok állnak körbe,
 lélegzetük rózsás örökre,
 s szemükben, ha kinyitják,
 éjszín világok, és itt
 (fénylő hab alatt) véges-végig
 parttalan víz sötétlik.
 Lesem e lányok titkát:
 csípőjük sós és keskeny,
 egyhangú és szünetlen
 turbékolása égre-rebben
 (galamb-kebelből száll fel így vágy),
 vagy hitványak és lassúk,
 (pengevékony az ajkuk),
 tarkóra kanyarítják
 hajukat kerek kontyban,
 mit szél tép izgatottan,
 — sarok-pirosan lobban —
 és fésűik fokából
 vaníliaszag árad.
 Kagylószerű leány-had,
 hajóslányok, soványak,
 és görbék a lapáttól,
 mely mindig szökne, szállna,
 s mindig lehull az árba.

EÖRSI ISTVÁN fordítása